

«отъ вѣтрѣ, обезпечено и тешко на негови те непріятели! Азъ ги любехъ като Свои дѣца, трудихся колко «то могохъ да поправа тѣхно то състояніе; ако не «Сжмъ успѣль въ сичко, то не происходи отъ недо«статокъ-атъ на желанія та, но отъ тамъ, що или не «могохъ да измысла по-добрѣ, или пакъ що не могохъ «да направа по-много» (ст. 25).

Подиръ това Той ся наново обжрща камъ Членове те на Августѣйше то Свое Домочадіе, и камъ други те ближни Нему по крѣвы или по брачный-атъ союзъ, благодари за дружба та на роднини те и на Свои те и на Государыня Императрица (ст. 28, 29 и 30). За стара та Своя сестра, Велика та Княгиня Марія Павловна Той говори: «Азъ още отъ Мос то дѣтинство «осѣщахъ камъ Нея особенна привѣрженность за всег«дашна та Нейна камъ Мене милость. После Нейна та «дружба стана за Мене още по драгоцѣнна, и камъ «никого на свѣтъ-атъ Азъ нѣмахъ толко повѣреніе; «Азъ Я почитахъ като *Майка*, и исповѣдувахъ И сѣкою «истина изъ глубина та на Моя та душа. Послѣдний «пѣть И повторявамъ тука Моя та душевна благодар«ность, за благопріятны те минуты, кои то Сжмъ про«водиль въ Нейни те бесѣди.» А за Великій Князь Михаилъ Павловичъ, кой то ся опредѣляваше отъ Него въ това завѣщаніе за Душеприкащикъ Неговъ наедно съ Царствующаго Императора, Генераль-Адютанта Князя Волконскаго и Графа Адлерберга, — «на Государь-атъ «и на всичко то Мое Домочадіе завѣщавамъ да любать «и уважавать Мой-атъ братъ и вѣрный другъ Михаила